

Sygn. akt VIII Ka 866/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku

sprawy Z. K. oskarżonego z art. 178a § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 3 października 2013 roku, sygn. akt VIII K III K 297/13;

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyła rozstrzygnięcia zawarte w pkt I, II i III sentencji.
2. zarzucany oskarżonemu czyn kwalifikuje z art. 87 § 1a k.w., uznaje go winnym popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. i na mocy art. 87 § 1a k.w. skazuje go i wymierza mu karę 300 (trzysta) złotych grzywny.
3. na mocy art. 87 § 4 k.w. orzeka wobec Z. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 1 (jednego) roku.

II. Zwalnia Z. K. od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz od ponoszenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji i za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Z. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 28 lipca 2013 roku o godz. 20:10 w (...)gmina (...)na ul. (...), na drodze publicznej, kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości tj. 1,13 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 2 kk .

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach wyrokiem z dnia 3 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 297/13 Z. K.uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 33 § 1 i 3 wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (stu) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 90,00 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Powyższe orzeczenie na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 437 kpk § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 zaskarżył prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

1) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego Z. K. za zarzucane mu przestępstwo poprzez orzeczenie kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki dziennej równej 10 złotych oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat, podczas gdy powyższy wymiar kary nie uwzględnia należycie stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu i nie odpowiada celom kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej w szczególności w aspekcie wychowawczym i zapobiegawczym, nie czyni też zadość poczuciu sprawiedliwości.

Z uwagi na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez orzeczenie za przypisany oskarżonemu czyn z art. 178 a § 2 kk obok wymierzonej kary grzywny i środka karnego także kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby wynoszący 2 lata.

W toku rozprawy apelacyjnej prokurator zmienił kierunek apelacji na korzyść oskarżonego i wniósł o wymierzenie kary z Kodeksu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja po jej zmodyfikowaniu, okazała się zasadna, o czym szerzej w dalszej części.

Na początku rozważań wskazać należy, iż ustalenia faktyczne i ocena materiału dowodowego odnośnie tego, iż Z. K. w dniu 28 lipca 2013 roku o godz. 20:10 w miejscowości (...)na ul. (...), na drodze publicznej, kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości tj. mając 1,13 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i podziela. Skarżący powyższego również nie kwestionował. Z racji tego Sąd odwoławczy czuje się zwolniony od szczegółowych rozważań w tym zakresie. Stąd też jedynie wspomnieć należy, iż dowodami winy były bezspornie przede wszystkim złożone przez samego Z. K. wyjaśnienia, w których to przyznał się do zarzucanego mu czynu i podał okoliczności jego popełnienia, zeznania świadka T. S., protokół badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania oraz notatka urzędowa.

Istotnym jest, iż czyn zarzucony i finalnie przypisany oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego został zakwalifikowany jako występki z art. 178 a § 2 kk. Na datę orzekania powyższe rozstrzygnięcie było merytorycznie słuszne, bowiem znajdowało oparcie w regulacji zawartej w kodeksie karnym. Jednakże w dniu 9 listopada 2013 roku weszła w życie część przepisów Ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r.). Nowo obowiązujące regulacje wniosły istotną zmianę w zakresie penalizacji czynów zabronionych, skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a zwłaszcza w zakresie kryminalizacji zachowań polegających na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości pojazdów innych, niż mechaniczny. W jej wyniku czyn taki stał się wykroczeniem regulowanym normą przepisu art. 87 Kodeksu wykroczeń, w którym po § 1 dodano § 1a, który penalizuje prowadzenie na drodze publicznej (w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu) pojazdu niemechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zmieniono zatem prawny charakter tego rodzaju działania i z dotychczasowego występku wskazanego w art. 178a § 2 kk zasady odpowiedzialności przeniesiono na poziom odpowiedzialności wykroczeniowej.

W konsekwencji w miejsce dotychczasowej podstawy orzekania środka karnego za tego rodzaju czyn, wprowadzono także do art. 87 kw § 4, który w sposób fakultatywny uprawnia Sąd do orzeczenia obok kar za w/w wykroczenie, także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych. Zgodnie z art. 29 § 1 kw, w granicach - od 6 miesięcy do 3 lat.

Z uwagi na powyższą zmianę regulacji, Sąd Okręgowy nie mógł zaakceptować przypisania Z. K. popełnienia występku w takiej formie, w jakiej został sformułowany i zakwalifikowany w akcie oskarżenia, bowiem norma art. 178a § 2 kk z chwilą wejścia w życie przepisów cytowanej na wstępie ustawy przestała obowiązywać (art. 12 pkt 3 ustawy). Również

zapis art. 27 tegoż aktu prawnego, nie pozostawia wątpliwości, nakazując stosowanie przepisów ustawy do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok podlegał korekcie generalnie w trybie art. 440 kpk. Orzeczenie zmieniono w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I, II, III jego sentencji, a przypisany Z. K. czyn zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 87 § 1 a kw, przyjmując tenże przepis za podstawę skazania i wymiaru kary.

Takie rozstrzygnięcie obligowało w konsekwencji Sąd odwoławczy do nowego określenia rodzaju i wymiaru sankcji za przypisane zachowanie - w sytuacji bowiem zmiany kwalifikacji prawnej czynu z przestępstwa na wykroczenie - zastosowanie musiały znaleźć dyrektywy wskazane w art. 33 k.w. W ocenie Sądu Okręgowego karą współmierną do nich, adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się Z. K., a także która spełni cele prewencyjne i wychowawcze w stosunku do niego, jak i karą sprawiedliwą będzie kara grzywny w wymiarze 300 złotych. Kara ta zwłaszcza w połączeniu ze środkiem karnym stwarza dostateczną dolegliwość, aby skłonić Z. K. do przewartościowania swego dotychczasowego postępowania. Nie można bowiem nie zauważyć, iż był już karany za czyn z art. 178 a § 2 kk.

Za karą grzywny z pewnością przemawiają także okoliczności towarzyszące zdarzeniu. Mimo, że Z. K. znajdował się pod znacznym działaniem alkoholu, to późna pora, kiedy to nie ma dużego natężenia ruchu pojazdów i pieszych, wskazuje ewidentnie, iż jego zachowanie nie stanowiło dużego realnego zagrożenia dla pozostałych uczestników ruchu drogowego. Zagrożenie to dotyczyło zasadniczo jego samego.

Okolicznością obciążającą była jedynie uprzednia karalność za czyn z art. 178a § 2 kk. Natomiast jako okoliczności łagodzące potraktowano: przyznanie się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień.

Grzywna w orzeczonym wymiarze będzie adekwatna przede wszystkim do realnych możliwości zarobkowych Z. K.. Utrzymuje się bowiem jedynie z niewielkiego zasiłku z opieki społecznej w wysokości 440 złotych i nie jest osobą czynną zawodowo z uwagi na problemy ze wzrokiem.

Sąd odwoławczy mimo fakultatywności rozstrzygnięcia orzekł na podstawie art. 87 § 4 kw wobec Z. K. zakaz prowadzenia rowerów na okres jednego roku, uznając, że ten właśnie czas stosowania zakazu będzie dostatecznie dotkliwy dla Z. K. i skutecznie zapobiegnie popełnieniu podobnego czynu w przyszłości.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił Z. K. od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz od ponoszenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem I - szej Instancji i postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym i jego sytuacja materialna i względy słuszności.